

112104

Oslo 17/10 83

Jeg har to ting som kanskje kunne være av interesse:

Skibataljon Norges minne ble igjen i år hedret på den store krigskirkegården Norwajärvi ved Rovaniemi.

Det ble lagt ned kranser, 4 ialt, og min/vår hilsen bar ordene For Finlands frihet og Norges ære.

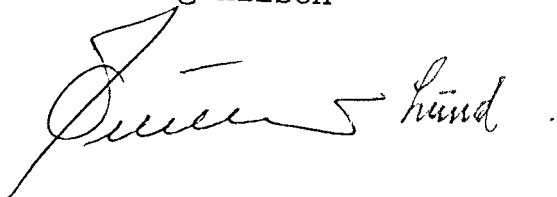
Vedlegger en fotokopi av kransene.

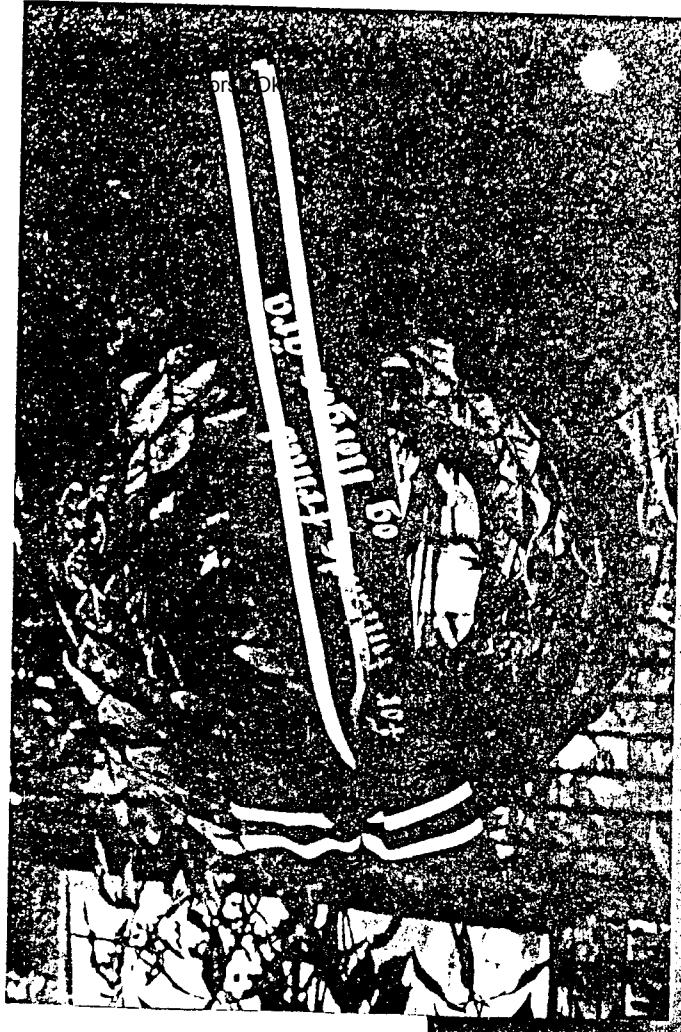
Det er ikke alle som har glemt dem, men det er det eneste og nærmeste sted jeg vet om hvor de kan hedres sammen med de andre som falt i Finland.

Bad Windsheim : Traditionsverband 6. Gebirgsdiv. Nord var dette året 25 år. Begivenheten ble feiret som tidligere, bare med den forandring at 50 deltagere fra den amerikanske divisjonen som kjempet mot Nord i slutten av 1944/45 var kommet over med fly, holdt taler etc. etc. Ganske interessant. Ca 800 tilstede, hvorav representanter fra Finland, Sverige, Norge, Østerrike, Tysland m.fl. Vedlegger utdrag fra jubileumsheftet, hvorav fremkommer at Skibataljonen ikke er glemt .

Ring meg hvis Du er mere interessert.

Hjertelig hilsen

 Einar S. Lund

- a) bewährte Divisionsführung durch SS-Brigadeführer und Generalmajor der Waffen-SS Kleinheisterkamp.
- b) Befestigung und Ausbau der Stellungen ostwärts Kiestinki zu einer stabilen, selbständigen Front vor der Murman-Bahn.
- c) Positionsverbesserung und harte Gefechtsausbildung vor dem Feind durch eine Anzahl von Stoßtruppunternehmungen von Njatovaara über die Gudrun- und Straßenstellung bis zur Bahn und dem Gankaschaara. Die Besetzung und Sicherung der weiten offenen Nordflanke durch Stütz-

Die Taten der Kampfgruppe Lappinenz (beide Führer wurden schwer verwundet) wurden durch die Verleihung des Ritterkreuzes zum Eisernen Kreuz an die beiden Kommandeure besonders gewürdigt.

Anfang September 1944 (2.9.) kapitulierte Finnland vor der UDSSR, nachdem die finnische Krise schon im Sommer 1944 auf eine dramatische Entscheidung hinsteuerte. Für die 20. Gebirgs-Armee waren unter dem Kennwort „BIRKE“ schon alle Vorkehrungen zum Rückzug aus der Front vor der Murman-Bahn durch Nord-Finnland zu den neuen Schützenstellungen im Dreiländereck Schweden - Norwegen - Finnland, etwa in der Linie Karasuando

Det er alltid med forventning man drar til Bad Windsheim. Hvem vil man treffe igjen denne gangen ? Hver gang er det omtrent 30 mann som har dratt til Den store Armeen, mens nye dukker opp, sønner, døtre og andre som har tilknytning eller har hatt til 6. Divisjon Nord, divisjonen som sto i Finnland fra 1941 til 1944 og som etter kapitulasjonen i september 1944 ble sendt til vest-Tyskland og kjempet der de siste månedene av den 2. verdenskrig, mot bl. annet den 70. amerikanske divisjon.

Man blir tydelig eldre, det ser man på sine venner fra langt tilbake. Men gjensynsgleden er alltid hyggelig, man prater om familien, jobben, ferieturer og jeg vet ikke hvad, jo en ting, meget skjelden kommer praten inn på politikk. Selvfølgelig er man forskjellig innstilt med hensyn til politikk, men dette virker som det er en personlig sak. Denne gangen var vel praten mere rettet mot atomredselen, og hvem som skulle gi efter først.

Noen var blitt tykkere, noen slankere enn sist, men humøret var på topp hos alle. Fra den høyeste offiser til den laveste grad, alle er dus med hverandre og alle er kamerater, det trenges ikke mere enn et kameratskap i fred.

Nytt iår var at det var invitert 50 soldater og offiserer fra den 70. amerikanske divisjonen. Noen kunne vel lure på hvad dette skulle bety, at tidligere soldater fra hver side skulle møtes igjen. Tydelig må Waffen SS soldater ha vært mere renhårig enn andre, jeg har ikke hørt om andre enheter som har hatt "motstanderen" på besök. Kanskje var kampen dengang renslig, gitt anledning til Röde Kors å hente sårede, god behandling av krigsfanger, jeg vet ikke, men sikkert er det at de var der - og ga uttrykk for at det ikke var såste gangen heller. To motstandere som kunne enes i å forsøke å arbeide for fred - tiltross for store motsetninger ellers.

800 mann samlet i en liten by hvor alle var vennlig innstilt, Tradisjonsenheten Nord som feiret sitt 25 års jubileum, hvorav i den lille byen for 12 gang. Aldri har det vært bråk eller uro der, man föler seg velkommen.

Og for den som ikke skulle vite det, Skibataljon Norge var underlagt denne divisjonen, en bataljon som satte store spor efter seg og som ikke er glemt av divisjonens mannskaper.

23 ca 3000 2.500
Oppå kirkegård i Helsingfors.

Norwajärvi, hvad forteller Deg dette ordet om? For de aller fleste kanskje ingenting. Men når jeg forteller at det ligger ikke langt fra Rovaniemi i Finland, og er en de største krigskirkegårder for tyske soldater i Finland, ja, da forstår Du. Her ligger de, de som ble samlet sammen i Nord Finland og bisatt i fellesgrav. Navnetavlene som er hugget ut i granitt akkurat som på den tyske kirkegården på Alfaset, ligger ved en stor innsjö, i skogen ikke langt fra en stor parkeringsplass. Og denne er det bruk for, for i sommerhalvåret blir kirkegården besøkt av mange, mange, og det er alltid friske blomster her, foruten kranser fra organisasjoner og enheter som på denne måten hedrer sine kamerater og venner, tiltross for at det nå snart er gått 40 år siden de siste kamper i Finland.

Selvfølgelig ligger ikke alle her, de som ble begravet i Russland, på den andre siden av Finlands grense, er nok blitt igjen hvor de lå, noen steder ble også gravene valset ned for man trakk seg tilbake i håp om at gravene ikke skulle bli skjendet. Av denne grunn ligger det derfor heller ingen nordmenn her, de fant sin graver mange mil østenfor Rovaniemi. Men - deres minne blir tatt vare på her, av og til ligger det en krans her, man takker for godt kameratskap som ikke er glemt tiltross for de 40 år som snart er gått. Det er ikke mulig å nå disse gutter nærmere, det gis ingen anledning til besøk hos den store nabo. Men i Norwajärvi kan man gjøre det, hedre disses minner som forlengst er borte, men ikke glemt. Og for den som ennå ikke vet, det er Skibataljon Norges gutter som blir hedret på denne enkle måte.